

Torjuttu rakkaus

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Torjutut tunteet eivät ole vain ns kielteisiä tunteita. Lapsen luottavainen ja spontaani tykkääminen voi joutua naftaliinipussiin, jos sille ei löydy vastaanottoa tai jos joku tärkeä kolmas osapuoli ei sitä hyväksy.

Suomalaiseen perhetragediaan näyttää usein kuuluvan se, että äiti houkuttelee lapset osallistumaan omaan kaunaansa miestänsä kohtaan. Lapset liittoutuvat kärsimyksiään valittavan äidin kanssa ja yhtyvät syyttämään siitä isää, joka eristyksiin jouduttuaan tarjoaa auliisti kaikille lisää todisteita omasta pahuudestaan.

Tämänkin kurssikauden aikana monet ovat heränneet huomaamaan oman roolinsa perheen sisäisessä lapsenryöstössä.

“Liian kauan olin uskollinen äidin katkeruudelle. Piilotin oman rakkauteni isää kohtaan, jotta äidillä ei olisi tullut paha olo. Vanhalla rutiinilla vihasin isääni loppuun asti. Hän ei koskaan saanut tietää, että rakastin häntä. Kunpa voisin nyt ojentaa hänelle edes pisaran sydämeni lämmöstä.”

Lapsen liittoutuminen toisen vanhemman kanssa toista vastaan voi olla niin vahva, että aikuisena molempien rakastaminen tuntuu petokselta, avioliiton rikkomiselta. Toisen rakastaminen tuntuu uskottomuudelta toista kohtaan.

“Isän ja äidin eron jälkeen jouduin jatkuvasti kuuntelemaan äidin paha puhetta isästä. Kun tulin kotiin isää tapaamasta en koskaan uskaltanut sanoa viihtyneeni hänen luonaan. Äidin mieliksi valehtelin, että siellä oli vähintäänkin tylsää. Kun isä vakuutti äidille minun viihtyneeni hänen luonaan menin niin pitkälle, että aloin näytellä isällekin vihaavani häntä. Nyt aion lopettaa tämän pelin. Minulla on oikeus rakastaa ketä rakastan ja olla vihainen kenelle olen. Tästä lähtien äitikin saa osansa asioista joista todella olen vihainen. Jos en sitä tee, en pysty kohta enää rakastamaan kumpaakaan.”

Toisilla on lapsuudesta jäänyt päälle rakkauden *nälkä*. Lapsi, joka ei vielä osaa nimetä ja ilmaista tarpeitaan, tarvitsee isän ja äidin, joka vihjeistä käsin arvaa lapsen tarpeet ja opettaa lasta tunnistamaan ne itsessään. Lapsi myös testaa häneen kohdistuvan rakkauden rajoja siinä toivossa, että se osoittautuisi rajattomaksi.

Tämä testausprojekti voi jäädä kesken. Silloin tällöin ryhmiin tulee aina ihmisiä, jotka edelleenkin eivät ole oppineet ilmaisemaan tarpeitaan vaan odottavat ohjaajien arvaavan mitä tarvitsevat. Yleensä he myös keskittyvät myös testaamaan ryhmäläisten ja erityisesti ohjaajien rakkauden rajoja.

Tietenkin meidän rakkautemme takarajat ovat löydettävissä. Emme edes kuvittele voivamme rakastaa ketä tahansa miten kauan tahansa, jos hän käyttäytyy tarpeeksi hankalasti. Meidän on vain oltava tarkkoja huomaamaan onko kysymyksessä testi vai pitäisikö meidän oikeasti mennä itseemme tutkiaksemme miksi meidän on niin vaikea rakastaa juuri tuolla tavalla käyttäytyvää tai asennoituvaa ihmistä.

Tänä kesänä yksi aika rasittavasti käyttäytynyt ryhmäläinen reilusti myönsi testaavansa rakkauttamme. Sanoin suoraan, että testi voi hyvinkin tuottaa hänen odottamansa tuloksen (*“No niin, tiesinhän minä, ettei minua kukaan voi **oikeasti** rakastaa.”*).

“Miten sinä voit sanoa noin...”

Jatkoimme inttelyä jonkin aikaa. Onneksi hän jäi suostumaan siihen vajavaiseen ja rajalliseen rakkautteen, jonka minulta sai, eikä hylännyt sitä vaikka ilmoitin, ettei se kestä minkälaisia testejä tahansa.

Lapsilleni myönnän tämän testausoikeuden paljon helpommin. Heillä on mielestäni oikeus isään ja äitiin, jotka eivät hylkää heitä mistään syystä. Ei kukaan viidestä lapsesta ole minua ihan

kohtuuttomasti testannut, mutta turhaan minun on silti kuvitella olevani edes suhteessa heihin Jumalan veroinen. Ainoastaan Hänen rakkautensa on kaikkien testien voittaja.